

Lad kunstneren manipulere mig

Christian Falsnaes er god til at kræve din opmærksomhed, faktisk er han så god, at det næsten er skræmmende. En ting er et 40+ minutters videoværk på ingen måde føles som lang tid, men mere ekstremt er den forførelse, han nærmest udsætter publikum for i LOOK AT ME. Det er et fuldstændigt betagende værk, der kun udvider sig, jo mere du tænker over det.

Du åbner døren til udstillingen. Lyset er dæmpet, vinduerne er tildækkede, du står på et gulvtæppe, der er en seriøsitet over rummet og måske skal du stramme dig lidt an. Det første du ser, er den hvide kube midt i rummet med høretelefoner hængende på siden. Du tager en af høretelefonerne på, og hører lyden af en lidt anstrengt saxofon. Lidt forsigtigt bevæger du dig ind i åbningen af væggen ved siden af. Den hvide boks danner seks rum, tre på hver side af åbningen. Hurtigt lægger du mærke til, at alle rummene viser den samme video, du finder en plads i et af rummene, sætter dig ned på bænken, og stirrer ind i skærmen.

Allerede ved din indtræden i Hal 2 på Copenhagen Contemporary (CC), er din opmærksomhed iscenesat. Alt der følger i vi-

deoer er mindst lige så teatralisk. I videoens seks scener med mærkelige overspillede bevægelser, hvor Falsnaes uddelegerer ordrer på video og direkte til de besøgende, er der ingen tvivl om, at du, jeg og publikum bliver manipuleret. I LOOK AT ME er der bare ingen grænse mellem at blive manipuleret og lægge mærke til manipulationen. Med det rammer Falsnaes direkte ind i den nye opmærksomhedskultur, der altid bliver omtalt som iscenesat, men alligevel sætter standarden for vores opførelse, udseende og tanker.

Videoen

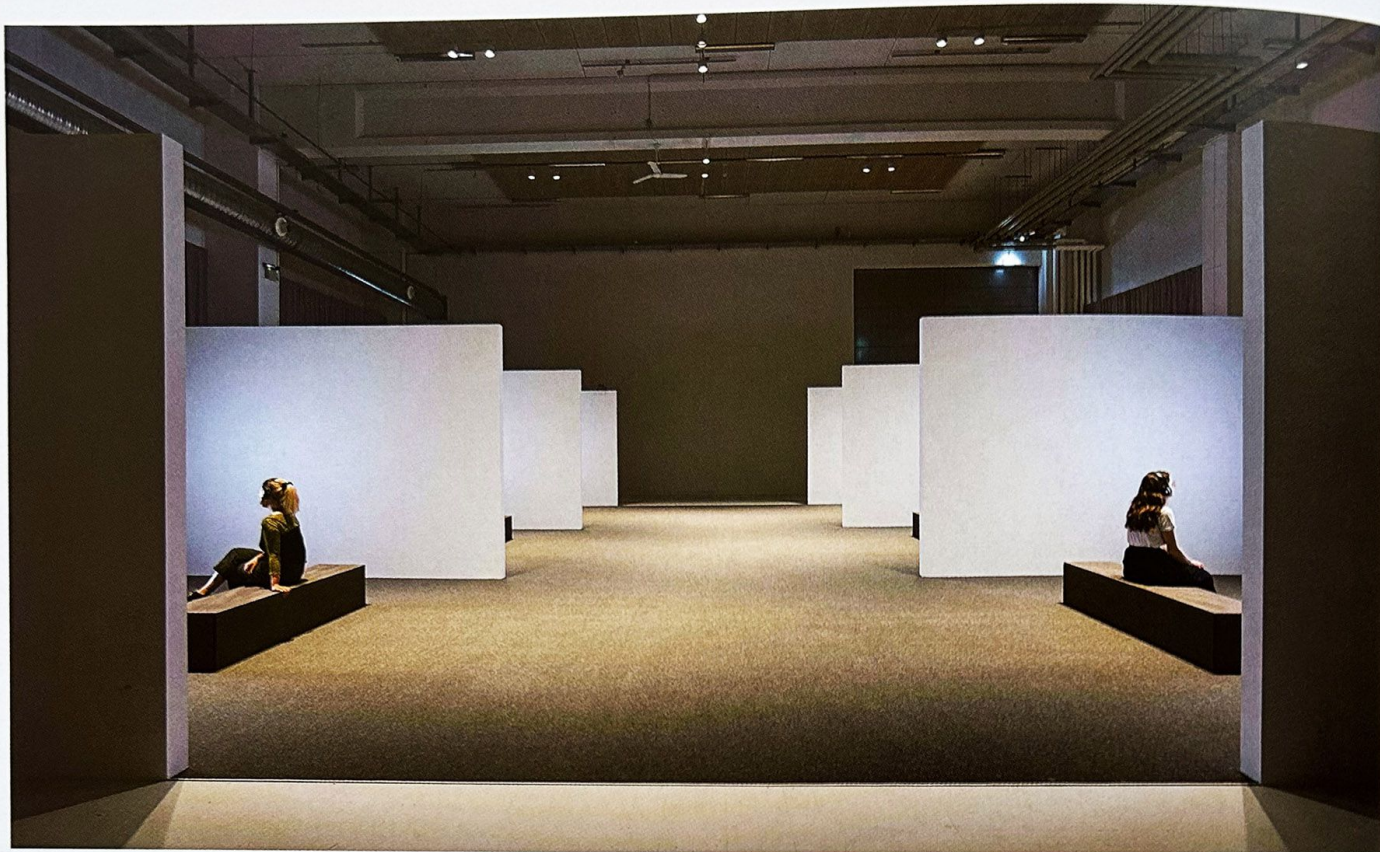
Der er i Falsnaes video ikke en egentlig kronologi, men man kunne sige at en start på videoen er scenen fra folkemødet. Her hører du saxofonen spille. Du ser Falsnaes stå på en scene. Han rækker en hånd op,

mens et større publikum følger hans eksempel. Lyden skærmer os fra at forstå scenens indhold, det er svært at se, om det er noget Falsnaes har bedt publikum om eller om de bare gør det. Men så skifter vi til en anden scene.

I et hvidt vakuumagtigt rum står Falsnaes og udsteder ordrer til sin medperformer Minni Katina Mertens, og det kamera der filmer hende. Han beder hende om at ryste, til du kan se anstrengelsen i hendes bevægelser, og han beder hende skrigte, til du ser hendes øjne bliver røde. Så beder han hende om at tage tøjet af og lægge sig på gulvet, mens han skubber hendes lemmer i ubehagelige positioner. Imens krydsklipper kameraet mellem at vise et closeup af Mertens til et andet kamera, der både viser Falsnaes, Mertens og det første kamera. >>

Christian Falsnaes, LOOK AT ME (2020). Installationsfoto, Copenhagen Contemporary, 2020. Foto: David Stjernholm

» På den måde ser vi både Mertens krametrækninger, og rummet hvor Falnaes udsteder sine befalinger. Der er ingen illusioner tilbage, vi ser hvor staged situationen er, mens den udfolder sig foran os.

Den stille bevægelse mod kontrol

Igen klipper vi til en klub. Folk danser, og efter noget tid falder publikum sammen, og op af menneskemassen stiger ingen anden end kunstneren selv. Falnaes står oprejst med armene udbredt, som slags kunstgud, mens publikum tilbedende omklammer ham. På scenen står Mertens, og hun begynder nu at give ordrer til publikum. Først nogle rolige ting såsom at "juble så meget I kan!" Men tonen ændrer sig hurtigt til, at de skal de røre ved hinanden, som så til sidst udmunder sig i, at en del af publikum ligger i bunkeomfavne på gulvet, mens resten står lidt nervøst og ser til ved siden af. Det er leg med grænser. Er publikum villige til at tage et skridt mere? Eller er det allerede blevet for meget?

Igen klipper videoen; denne gang er rummet alt for familiært. Det er tydeligt det rum du sidder i. Der kommer seks personer ind, samt Mertens og Falsnaes. De stiller sig i hver af de seks båse, strækker sig ud i en positur og holder den. En kvinde løfter benet op og står på et ben, mens Falnaes spreder sine

ben, hiver sin trøje over hovedet og strækker armene ud. Så kommer der yderligere seks mennesker ind, og er man opmærksom, ser man blandt andet Christian Andersen (Falsnaes gallerist) og Marie Nipper (CCs direktør) blandt dem.

De nye ankomne begynder at inspicere de seks første mennesker, men efter kort tid jagter de dem rundt med deres telefoner. De seks første står som kunstobjekter, febrilsk forfulgt af de kunstinteresserede, der med kameraet som våben, ønsker at fange dem fra deres bedste vinkel. Men så stopper Falnaes dem. Han beder dem følge sine instrukser. Han beordrer dem til at rejse sig op og lukke øjnene, men stille og roligt sniger der sig nogle lidt mere spicy elementer ind; "let dans, mens du omfavner dig selv". Og så et "STOP", hvorefter de skal danse, så vildt de kan rundt i de små båse. Identisk som i den tidligere scene har Falnaes nu flyttet grænsen fra det ufarlige til det trykkende og voldsomme.

Tilbage til status quo

Efter den scene skifter vi til et andet velkendt rum. Det vakuumagtige rum, hvor Falsnaes beordrede Mertens til at ryste, skrigte, og lægge sig i en ubehagelig position på gulvet. Scenen er den samme bare med rollerne vendt

rundt, Mertens befaler og Falnaes adlyder. Efter det bliver skærmen sort med ordene FOLLOW INSTRUCTIONS. Nu er det din tur!

Hvis du husker de ordrer, som Falsnaes udstedte i den tidligere scene, så er det præcis de samme, men med Mertens stemme. Den stille opbygning: "Rejs dig op, luk øjnene". Til det vildere: Dans og omfavne dig selv, og til det øjeblik, hvor du skal vælge, om du vil danse hæmningsløst rundt i rummet. Men tør du det? Nogle er helt med og løber og hopper rundt, mens andre forsøger, men stadig er bundet af nervøsitet, og nogle endnu mere nervøse står stille, som mig, og ser blot på.

Kom nu! Lidt mere!

Det smukke i LOOK AT ME er, hvor irriterende tydelig manipulationen er, og hvor simpel den virker. Uanset om du danser med i den sidste scene eller står lidt forvirret og ser på, er du med. Men det har Falsnaes bygget op til. Hvis du følger værket fra scenen i folkemødet, så er der en struktur, der stille og roligt gør dig klar til at hoppe rundt og spjætte. Alle scener er meget tydeligt iscenesatte, og er efter noget tid nærmest beroligende. Når du kommer til scenen, der udspiller sig i Hal 2, og hører Falsnaes' befalinger og ser hvordan de bliver udført, så ved du allerede, hvordan du skal bevæge dig, når Mertens

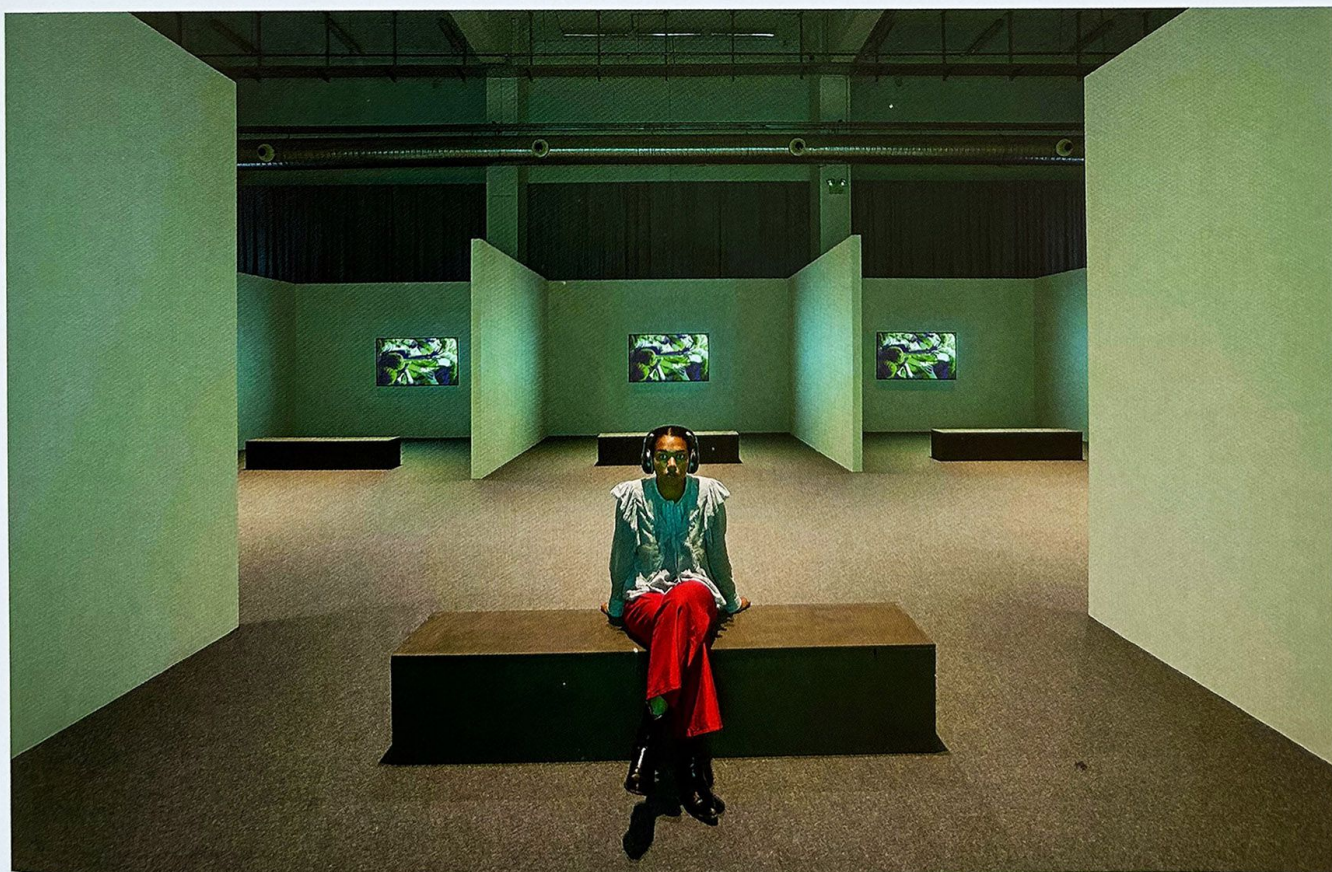
retter de samme ord mod de dig. Du vil tænke: "kom nu".

LOOK AT ME giver os utrolig mange indtryk, men jeg tillader mig alligevel at vælge et. Falsnaes har i værket, på skræmmende vis, vist os noget vi elsker ved kunstneren: Kunstneren som folkefører. At danse rundt i Copenhagen Contemporary er tydeligt ufarligt. De overspillede bevægelser og alt for iscenesatte instrukser, sammen med det faktum, at vi er i en kunsthall, hvor kunsten er separeret fra den "virkelige" verden, giver os sikkerhed. At Falsnaes kan formå at være manipulerende og samtidig udstille manipulationen, efterlader os næsten forsvarsløse. Men vi ved, hvor farlig manipulation er, og vi er konstant omgivet af mere eller mindre farlige folkeførere, som Trump, Jair Bolsanaro og Boris Johnson. Hvad nu hvis vi også er forsvarsløse overfor dem? I LOOK AT ME er vi på den rigtige side af et ellers rædselsvækkende billede. Det er meget foruroligende, men mest af alt fantastisk fascinerende. ●

Christian Falsnaes LOOK AT ME vises på Copenhagen Contemporary frem til d. 21. februar 2021

“Efter noget tid falder publikum sammen og op af menneskemassen stiger ingen anden end kunstneren selv.”

Øverst: Christian Falsnaes, LOOK AT ME (2020). Videostill. Nederst: Christian Falsnaes, LOOK AT ME (2020). Installation view, Copenhagen Contemporary, 2020. Foto: David Stjernholm